

Zoals het klokje thuis tikt, tikt het

Vanwege de drukte ben ik genoodzaakt een "oude" column te plaatsen. Gewoonweg omdat mij de tijd ontbreekt om een nieuwe te schrijven. Ook is mij gevraagd deze column nog een keer te plaatsen dus bij deze.

Maar zo is het gekomen en zo is het gegaan.

Vroeger als klein Gertje was ik al vaak met de dood bezig. Zo speelde ik bv. vaak begrafenisje in de kamer. 1 Zwarte auto voorop met daarachter een hele rits andere autootjes reden degelijk door de kamer of bovenaan de trap. De trap deed dan dienst als zitplaats en de overloop als plateau zodat ik het geheel goed kon overzien.

Het ritueel had vaak plaats zo rond een uur of twaalf. Mijn moeder vroeg zich af waarom altijd rond dat tijdstip, nou antwoordde het ondernemertje in spé dan: dan luiden de klokken zo lekker lang.

Ik fantaseerde er altijd van alles bij, gewoon omdat ik niet wist wat er daadwerkelijk gebeurde als er iemand overleden was. Maar als ik ergens een rouwauto in de straat zag staan, vond ik dat "mooi" in ieder geval giga interessant.

Totdat er een tante van mijn vader overleed en Gertje mee mocht om afscheid te nemen, maar vooral om te kijken. Ik denk dat ik een jaar of 6 was, met de (snot)neus vooraan om maar niets te missen.

Dat venster in de kist met dat witte dode gezicht eronder, op een kussen van wit satijn, jeetje wat was dat "gaaf" om mee te maken. Hoe triest het ook was, voor mij ging er een wereld open. Veel puzzelstukjes vielen op hun plaats, vele dingen werden helder voor me en ik vroeg de begrafenismanier het (doods)hemd van het lijf.

Ik had bijvoorbeeld gehoord dat als je lijkvocht binnenkreeg er geen redding meer mogelijk was en jezelf binnen 24 uur ook zou doodgaan. De overledene bij een onweersbui spontaan niet meer toonbaar was en als je niet braaf geleefd had boze geesten de weg zouden versperren naar de hemel. Dat lijkvocht triggerde me erg en fantaseerde daar veel over. Moet je voorstellen dat je zelf, doordat je iemand aanraakte die vochtig was van bv condens, binnen 24 uur er ook zo bij zou liggen. Nu is mij wel duidelijk dat dat niet zo is. Vochten die uit een lichaam lopen door ontbinding zijn zeker niet gezond en moeten ook zeker niet in je eigen lichaam komen, maar om te zeggen dat er niets meer aan te doen is, klopt niet.

Condensvocht is zeker niet gevaarlijk maar ook niet voor consumptie bedoeld en bij wondjes alert zijn en altijd handschoenen aan, laat dat duidelijk zijn.

Bij onweer kan een lichaam veranderen door luchtdrukverschillen die invloed kunnen hebben op de bacteriën, met de wetenschap van tegenwoordig en de goede verschillende opbaar mogelijkheden is dit probleem eigenlijk ook niet meer van deze tijd.

Maar zeg nooit nooit, iedereen ontbindt anders.

Of boze geesten de weg versperren naar de hel of de hemel mag een ieder voor zichzelf invullen.

Het kleine Gertje werd groter en de interesse voor het vak groeide onzichtbaar met hem mee, nu na ruim 1450 overledenen gezien te hebben mag ik concluderen dat dat begrafenisje spelen mij eigenlijk gebracht heeft waar ik nu ben.

Een gepassioneerd uitvaartverzorger met liefde voor zijn vak, een goed inlevingsvermogen en oog voor detail.

Een eigen uitvaartcentrum wat warmte en rust uitstraalt is de thuisbasis waar ik nog vele families vanuit hoop te begeleiden.

En als de klokken om twaalf uur luiden, dan denk terug aan die mooie kindertijd en mochten ze lang luiden op een ander tijdstip, is de kans groot dat ik aan het werk ben.

Zoals het klokje thuis tikt, tikt het